

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: S. C h. , nar. xxx, státní příslušnost Ruská federace, t.č. na adrese xxx, xxx, zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou, advokátkou AK 160 00 Praha 6, Muchova 9/223, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, odbor azylové a migrační politiky, pošt. příhr. 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.4.2010 č.j. OAM-73/VL-18-08-2009,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **z a m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Právní zástupkyni Mgr. Dagmar Rezkové Dřímálové, advokátce, se **p ř i z n á v á** odměna ve výši 4.800,-Kč. Odměnu hradí stát z účtu Městského soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, č.j. OAM-73/VL-18-08-23009 ze dne 26.4.2010, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce v žalobě uvedl, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí. Rozhodnutí je nezákonné, protože správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci, provedené důkazy nebyly úplné a rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů. Žalobce poukázal na to, že je v zemi původu diskriminován pro svoji sexuální orientaci na stejné pohlaví. Nemá se kam obrátit o pomoc, protože stát takové poměry trpí a podporuje je. V žalobcově případě jde i o důvody humanitární, na základě kterých by bylo možno k udělení azylu použít § 14 zákona o azylu. Žalobce se odvolal na článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, podle kterého nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu. I když snad homosexualita není v zemi žalobcova původu oficiálně stíhána, ve skutečnosti je opak pravdou. Tito lidé jsou velmi diskriminováni. Žalobce odkázal v této souvislosti na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věci Dudgeon a ve věci Norris z let 1981- 1987 A – 45 a A – 142 (homosex.) a rozsudek ve věci Modinos z roku 1993 A 259 (homosex.). Vyhoštění žadatele o azyl smluvním státem může způsobit problémy ve vztahu k článku 3 a založit tak v této věci odpovědnost smluvního státu z titulu Úmluvy, pokud existují vážné a prokazatelné důvody k obavám, že dotčená osoba bude v zemi určení vystavena reálnému riziku být mučena nebo podrobena nelidskému a ponižujícímu zacházení. Žalobce uvedl, že není možné se obrátit na policii v zemi, protože není po nikom možné požadovat, aby se sám dobrovolně vystavovat perzekuci, aby mohl lépe prokázat své obavy z pronásledování. Žalobce v této souvislosti rovněž poukázal na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva.. Žalobce se dále dovolává názoru uvedeného v Příručce k postupům a kritériím při určování právního postavení uprchlíků vydané Vysokým komisařem v lednu 1992 v Ženevě, kde je v článku 53 uvedeno: *„Může se stát, že žadatel byl podroben různým opatřením, která sama o sobě ještě nepředstavují pronásledování (např. různým formám diskriminace), ale jsou v některých případech spojena s dalšími zápornými faktory (např. obecné ovzduší nejistoty v zemi původu). V těchto situacích mohou různé se uplatňující aspekty ve svém součtu vyvolat určitý efekt, který může logicky opravňovat k tvrzení o opodstatněnosti pronásledování na kumulativním základě.“* Z uvedených důvodů žalobce žádal, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil a popřel její důvodnost. Uvedl, že žalobce pobýval v České republice legálně od roku 1999 a pracoval zde jako kadeřník. Do Ruska jezdil pravidelně za rodiči na dovolenou, a to na 14 dní až měsíc jednou za rok. Při těchto návštěvách v Rusku neměl nikdy žádné potíže. Několikrát tam vzal i kamarády z Čech a nesešel se s žádnými potížemi. Sám rovněž ve správním řízení uvedl, že v případě návratu do Ruska se mu tam nic nestane. Naposledy žalobce odcestoval z Ruska letecky dne 10.7.2007 a uvedl, že vycestoval z toho důvodu, že byl v roce 1995 nebo 1996 dvakrát či třikrát napaden neznámými osobami kvůli své homosexuální orientaci, pocíťoval proto psychický nátlak. Na příslušné státní orgány se v této souvislosti neobrátil, přestěhování v rámci země své státní příslušnosti své potíže neřešil, ač existenci této možnosti připustil. Z Ruska odcestoval až několik let po uvedené události, protože měl hodně práce a připravoval semináře. O mezinárodní ochranu na území České republiky požádal až dne 3.2.2009 (nelegálně zde pobýval již od 17.3.2008). K důvodům své žádosti uvedl snahu o legalizaci pobytu, neboť má v České republice přítele. V žalobcem uvedených skutečnostech nelze spatřovat existenci odůvodněného strachu z pronásledování jako základní podmínky pro udělení azylu, naopak tyto skutečnosti svědčí důvodně pro závěr, že žalobce nepocíťoval své potíže nijak palčivě. Rovněž popsání jednání vůči žalobci nelze kvalifikovat vzhledem k jeho nízké intenzitě, charakteru jeho nositelů a taktéž v neposlední řadě k možnosti využít ochranu v jiné části státu za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 8 zákona o azylu. Ani samotná příslušnost žalobce k sociální skupině homosexuálů v Ruské federaci nemůže být postačujícím důvodem ke shledání opodstatněného strachu z pronásledování. Pokud žalobce v žalobě namítal existenci

humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu, žalovaný se s tím neztotožňuje, neboť žalobce ve správním řízení žádný důvod hodný zvláštního zřetele neuváděl a žalovaný na základě shromážděných podkladů u žalobce taktéž žádný takový důvod neshledal. K žalobcově poukazu na článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále také Úmluva) žalovaný uvedl, že potíže, které žalobce popsal v zemi své státní příslušnosti (náhodné napadení neznámými osobami, které žalobce neoznámil příslušným orgánům) nelze kvalifikovat jako mučení, nelidské či ponižující zacházení anebo trest ve smyslu uvedeného článku Úmluvy a na základě shromážděných podkladů není důvod se domnívat, že by takovému jednání byl žalobce po svém návratu do země své státní příslušnosti vystaven. K poukazu žalobce na článek 53 Příručky postupů a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků, t.j. kumulativní základ pronásledování, žalovaný uvedl, že se jedná toliko o výkladovou pomůcku nezávazného charakteru, nadto s ohledem na výše uvedené okolnosti azylového příběhu žalobce je zřejmé, že na jeho případ namítaný článek nedopadá (žalobce žádná opatření ze strany veřejné moci neuváděl). K žalobcově námitce, že v České republice žije řadu let se svým přítelem, českým občanem, se kterým hodlá uzavřít registrované partnerství a jeho vyhoštění by představovalo zásah do jeho soukromého života a bylo by v rozporu s článkem 8 Úmluvy, žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany není rozhodnutí o správním vyhoštění, do práv chráněných článkem 8 Úmluvy toto rozhodnutí v případě žalobce nijak nezasahuje. Nadto žalovaný uvedl, že ustanovení článku 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. V případě, kdy zamýšlí cizí státní příslušník realizovat svůj rodinný, resp. soukromý život na území České republiky, má možnost využít k tomu standardních institutů, které mu český právní řád prostřednictvím zákona o pobytu cizinců právě za tímto účelem poskytuje, nikoli se snažit o jejich obcházení. Pokud žalobce vlastní vinou přestal splňovat podmínky stanovené českým právním řádem pro pobyt cizinců na území, nelze v tom spatřovat porušení mezinárodních závazků ze strany České republiky. Žalovaný dále poukázal na to, že pokud žaloba zmiňuje rozsudek Dudgeon v. Spojené království z 22.10.1981, rozsudek ve věci Norris z roku 1987, rozsudek ve věci Modinos z roku 1993 nebo rozsudek Berrehab z roku 1988, aniž by blíže uváděl, v jakém směru se případu žalobce dotýkají, případně jaké skutečnosti z nich žalobce pro svůj případ vyvozuje. Žalovaný odkázal na obsah spisového materiálu shromážděného ve věci, zejména pak na vlastní podání a výpovědi, které učinil žalobce ve správním řízení, a na vydané rozhodnutí. Námitky uvedené v žalobě shledal žalovaný jako neopodstatněné. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl při jednání na žádost žalobce.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce požádal dne 3.2.2009 o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Uvedl, že je ruské státní příslušnosti, pravoslavného vyznání a nebyl členem žádné politické strany nebo organizace. Nebyl nikdy trestně stíhán. Rusko opustil v roce 2007, protože byl v několika případech fyzicky napaden a pociťoval psychický nátlak. Žalobce žil do roku 1999 ve městě xxx, zaměstnán byl jako kadeřník. Protože je gay, byl v několika případech napaden mladíky, kteří se o jeho orientaci dozvěděli. Toto neoznámil žalobce policejním orgánům, protože se domníval, že by mu nepomohly. V roce 1999 přicestoval poprvé do České republiky, a to jako turista, a později si zde zařídil

živnostenské oprávnění k profesi kadeřník. Do Ruska se pravidelně vracel každý rok na několik týdnů na dovolenou, kterou trávil s rodiči. Naposledy to bylo v roce 2007. V České republice pobýval na základě dlouhodobého víza, jehož platnost skončila 16.3.2008. Žalobce si poté požádal o prodloužení víza a bylo mu řečeno, že doklad bude vyřízen až v dubnu 2009. Z důvodu legalizace dalšího pobytu na území České republiky se proto rozhodl požádat o udělení mezinárodní ochrany. Chtěl by v České republice legalizovat svůj pobyt, aby zde mohl žít společně s přítelem. Při pohovoru, který byl se žalobcem veden dne 11.12.2009, žalobce upřesnil, že k jeho napadení došlo v roce 1995 nebo 1996, nebyl vážně zraněn, pouze utrpěl újmu především psychickou. Svou situaci se nesnažil řešit přesídlením do jiné části země, i když v Moskvě často pobýval. Moskva mu totiž nevyhovovala tempem tamního života.

Žalovaný správní orgán si opatřil podklady pro posouzení situace a stavu dodržování lidských práv v Rusku. Jednalo se o Zprávu MZV USA o dodržování lidských práv v Rusku za rok 2008 ze dne 25.2.2009, Informace MZV ČR č.j. 111848/2003-LP ze dne 1.4.2003, č.j. 126359/2006 – LP ze dne 23.8.2006 a seznámil se s aktuálními informacemi databanky ČTK.

Žalovaný poté vyhodnotil žalobcův příběh i s ohledem na zjištěné skutečnosti o zemi původu a vydal žalobou napadené rozhodnutí.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.

Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce neuváděl žádné skutečnosti, které by byly možností podřadit pod ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Při posuzování otázky, zda lze žalobcův příběh podřadit pod ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, je třeba vyjít z § 2 odst. 8 zákona o azylu, podle něhož se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Soud při posuzování této otázky vyšel z výpovědi, kterou žalobce učinil v průběhu správního řízení a z níž je zřejmé, že žalobce byl někdy v roce 1995 nebo 1996 v Rusku několikrát napaden neznámými osobami, které jej napadly pro jeho homosexuální orientaci. Je nutno vyjít i z toho, že žalobce svou situaci neřešil tím, že by se obrátil na státní orgány země původu. Je rovněž zřejmé, že žalobce pobýval i v jiných částech Ruska, kde zřejmě by pohled na jeho sexuální orientaci byl jiný než v místě jeho trvalého pobytu. Svou situaci však přesídlením do jiné části Ruska řešit nechtěl. Z výpovědi žalobce vyplývá, že s jinými osobami, s nimiž se běžně pracovně i osobně stýkal, problémy pro svou sexuální orientaci neměl. Znamená to tedy, že žalobce nespĺňuje kritéria, podle nichž se posuzuje podle zákona o azylu

pronásledování. je tedy zřejmé, že ani žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. V tomto ustanovení je taxativní výčet důvodů, pro které azyl lze udělit, a nelze tedy azyl udělit z důvodů jiných. V případě žalobce, jak vyplynulo i z jeho žádosti i z pohovoru, je zřejmé, že řešil svůj pobyt s ohledem na skutečnost, že jeho vízum skončilo, žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Takto si chtěl zlegalizovat svůj pobyt na území České republiky. Soud dal žalovanému za pravdu v tom, že takto nelze řešit otázku realizace dlouhodobého pobytu na území České republiky. Je nepochybné, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12 zákona o azylu.

Pokud jde o podmínky stanovené v § 13, § 14a a § 14b zákona o azylu, žalobce v podané žalobě netvrdil, že by žalovaný při posouzení v těchto ustanoveních stanovených podmínek pochybil. Pokud obecně v žalobě žalobce uvedl, že napadá žalobou rozhodnutí v celém rozsahu výroku, je to pouze obecné tvrzení, které nebylo ve vztahu k uvedeným ustanovením rozvedeno. Soud proto nemohl posoudit, zda a z jakých důvodů by žalobce nesouhlasil s posouzením jeho azylových důvodů ve smyslu těchto ustanovení. Z podané žaloby je zřejmé, že žalobce namítal nesprávné posouzení důvodů pro udělení mezinárodní ochrany z důvodů humanitárních podle § 14 zákona o azylu.

Podle § 14 zákona o azylu je možno udělit mezinárodní ochranu žadateli v případě, že nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 v případě hodném zvláštního zřetele. Žalovaný, jak vyplývá z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, se posouzením otázky, zda žalobci zde udělit azyl z humanitárních důvodů, zabýval. Konstatoval, že nezjistil žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14 zákona o azylu. Žalobce sám ani žádný takový důvod neuvedl.

Žalobce odkazoval na rozhodnutí vydaná Evropským soudem pro lidská práva, aniž by uvedl, v jakém smyslu se vztahují k jeho případu. Soud se proto k tomuto odkazu nemohl blíže vyjádřit.

Žalobcovo tvrzení, že byl v jeho případě porušen článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod bylo rovněž pouze obecné. Z výpovědi, kterou žalobce učinil v průběhu správního řízení, vyplývá, že nebyl trestně stíhán. Je tedy nepravděpodobné, že by mu při jeho návratu hrozil trest ani mučení, popř. nelidské zacházení. Sám připustil, že homosexualita není v zemi jeho původu stíhána. Ze skutečností, které byly zjištěny o zemi původu žalobce, je zřejmé, že žalobce mohl nalézt i ochranu v jiné části státu, než ve kterém má své bydliště.

Odkaz žalobce na článek 53 Příručky postupů a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků, t.j. kumulativní základ pronásledování, soud shledal neopodstatněným, s ohledem na výše uvedené okolnosti azylového příběhu žalobce z nichž je zřejmé, že na jeho případ namítaný článek nedopadá, navíc se jedná toliko o výkladovou pomůcku nezávazného charakteru.

Soud ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že nelze nahrazovat udělením mezinárodní ochrany ve smyslu zákona o azylu institut povolení pobytu podle zákona o pobytu cizinců. Je třeba dát žalovanému za pravdu, že žalobce své potíže v zemi původu nepociťoval nijak palčivě, když až několik let poté, co k jeho napadení došlo, zemi opustil. Opustil ji legálně a do země původu se pravidelně vracel. Žádné problémy se svou sexuální orientací později neměl. V současné době žádostí o udělení mezinárodní ochrany chtěl řešit

svůj pobyt na území České republiky, v situaci, kdy se jeho pobyt stal nelegálním. Soud má za to, že nelze institut udělení mezinárodní ochrany zneužívat pro takovéto účely, jak to učinil žalobce. Jedná se o mimořádný institut, kterým je poskytována ochrana osobám, které jsou pronásledovány nebo mají odůvodněný strach z pronásledování z taxativně uvedených důvodů stanovených v § 12 zákona o azylu. V případě žalobce se o takovouto situaci nejedná, jak bylo již shora podrobně uvedeno. Soud neshledal rovněž pochybení při posouzení otázky, zda se v jeho případě jedná o existenci humanitárního důvodu pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

Protože soud neshledal žalobcovy námitky uvedené v žalobě důvodnými, rozhodl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. tak, že žalobu zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve výroku rozsudku uvedeno. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nežádal.

Soud přiznal ustanovené právní zástupkyni Mgr. Dagmar Rezkové Dřimalové, advokátce, odměnu za zastoupení žalobce za dva úkony právní služby podle § 9 odst. 3 písm. f), § 11 a § 7 advokátního tarifu, pod 2.100,- Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu byla přiznána náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300,- Kč. Odměnu přiznanou v celkové výši 4.800,-Kč hradí stát podle ust. § 35 odst. 8 s.ř.s. a bude uhrazena z účtu Městského soudu v Praze.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost do dvou týdnů ode dne doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Městského soudu v Praze za podmínek stanovených v § 102 a násl. s.ř.s.

V Praze dne 24. února 2011

Mgr. Dana **Č e r n o v s k á** v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová